

Φύδων Φύδης. Ανδρομάχος Αθήναιος
 Ανδρίας, Ειμένες αυταρχικὴν ἐξουσίαν.

195

« Φύδου δὲ τοῦ Ανδρομάχου, γένος ἀνδρὸς ἐξ Αθῆν. Πανσ.
 ρων ἐδοίκατο μὲν Νύκτοσας, ἀνέδρασαν δὲ οἱ γὰρ ἤγλασαν ὅ
 θιῶσαι δύο εἰκόνας· εἶναι δὲ πηγεῖν δις γένων ἢ Βιβ. 5. 14 12.
 καὶ ἄλλος δὲ ποιεῖται ἀγνοεῖ ὁ Φύδης εἰσεῖ. »

34. 220.

Φύδων ἔφη ἀγαθὰ ἔργοις Αἰσχροῖς
 ἔργων ὅσων ἐπιδείκνυται
 ἔργων ἐξεδείκνυται οὐκ ἀδανὸς ἦν.

Ανδρ. Λογ.

Εὐδ. Διδότ.

Τ. Γ. Κεφ. 1

σ. 5

« In Piraei paeninsula Ietionia. Solid. Hirschfeld. Diar.
 arch. 1873. p. 108 unde J. Kaibel Ep. gr. e lap. 759. V 3.,
 « ὅσων προ ὅσων scriptum nescio poetae an Lapi-
 cidae sit error. » J. K.

» 64.

34. Ἰππ.

Πύδων Ἰππὸν ἀπαρὰ Ἰπποκράτη Ἀβδύρηνος
 ἴσταν ἔχων ἀνταίμενος ἔχων
 ἔχων ἐφεσθίνε οὐκ ἀδαντὶ ἔχων. "

" In Piræci pænisula. Editionia. Edidit Hirschfeld. Diar.
 arch. 1873. p. 108 unde G. Heibel Ep. gr. e lap. 759. v. 3.,
 α ἔχωνας pro ἔχωνας scriptum nescio poetæ an lapi-
 cidæ sit error. " G. H.

Ἰππ.
 ἔχων.
 ἔχων.
 ἔχων.
 ἔχων.

ἔχων.